

Hajdu Ferenc

U G R I

Madármese

Fekete Sás Kladdó

Hajdu Ferenc: Ugri (madármese)

Tartalomjegyzék

A vihar.....	3
Unuh közbelép.....	6
A Hült Hely őre.....	10
A Dalerdő története.....	13
A legnagyobb bánat.....	16
Bölcs és bölcselkedő.....	19
Háromból négy.....	22
Tabarka.....	25
Ugri repül!.....	28
Ugri meglepődik.....	31
Küldetésben.....	34
A harc.....	37
Újra együtt.....	40

A vihar

Egy szépnek induló májusi reggelen hirtelen elkomorult az ég. Sűrű, fekete viharfelhők fedték el a Szárnyerdő feletti kékséget. Az addig selymesen cirógató szellőcske is felbátorodott: komiszul meg-meglódult, belekapott a fák zsendülő koronájába, összeborzolta a bokrokat, letépdeste az aranyeső gyenge szirmocskáit. Még Bélit, a hollót is elriasztotta kedvenc ülőfájáról, ahonnan – belátva az egész térséget – a Hült Hely csendjét vigyázta.

A Hült Hely (amolyan tisztásféle a Szárnyerdő szélén) pontosan harminchárom kivágott fa emlékére kapta a nevét. Ezt az emlékül állított, susogástalan csendet nem illett megzavarni, emiatt örködött naphosszat Béli.

Ám mivel a széllal lehetetlen kukoricázni, Béli minden méltatlankodás nélkül behúzódott egy közeli sziklaperem alá, s mint aki általában mindent tud a világ dolgairól, csak annyit mondott:

– Hm.

Néhány kövér esőcsepp pottyant itt-ott a földre, mintha tompa puffanásaikkal figyelmeztetni akarnák a Szárnyerdő lakóit a közeledő viharra. Jó szándékuk azonban felesleges volt, hiszen a hirtelen támadt szürkeség és a rakoncátlan szél már mindenkit bűvőhelyre kergetett. Csak az Elhagyott Csókásban, egy aprólékos gonddal kiválasztott s puha füvekkel kényelmesre bélelt verébodúban nem törődtek a kinti zajokkal.

Ugyanis a fiókák éppen veszekedtek.

– Igenis, ami pattan, az zenél! – harsogta Fecsi, a középső fióka.

– Dehogy – borzolta tollait Csipe, a legfiatalabb verébfi –, dehogy zenél. Ha pattan, akkor pattan!

– Ne vitázzatok – mordult a testvéreire Ugri, aki elsőnek bújt ki a tojásból, s így az íratlan verébtörvények szerint a fészekaljban az ő szava volt a döntő. – Nekem van igazam!

Fecsi méltatlankodva csapkodott a szárnyaival.

– De hiszen nem is mondtál semmit!

– De mondtam!

– De nem!

– Azt mondtam – nevetett Ugri –, hogy nekem van igazam. Ugye, hogy mondtam?

– Nem úgy – mérgelődött Csipe is –, előtte nem mondtál semmit.

– De buta vagy – intette le Ugri –, akinek igaza van, minek mondana előtte bármit?

- A mama mikor jön? – kérdezte hirtelen Fecsi.
- Hiszen csak most ment el – ásított Ugri.
- Mindig akkor megy el, amikor éhes vagyok – siránkozott Fecsi.
- Nem akkor, hanem azért – mondta felnőttesen Ugri.
- Tessék?!
- Azért megy el, mert éhes vagy.

Ugri megint ásított egy nagyot, majd komolyan a testvére nézett, úgy mondta:

- A mama tudja.
- Amióta a papa olyan messzire repült – sóhajtott Csipe –, te mindig csak kioktatsz bennünket.

Ugri zavartan hallgatott.

- Pedig te sem tudsz ám mindent – folytatta Csipe. – Például azt sem tudod, mi az, hogy messzire repült. Na?
- Tényleg, Ugri, mi az? – szólalt meg Fecsi. – Verébmama sohasem válaszol erre.
- Mert... mert... – kezdte bizonytalanul Ugri –, mert a mama itt van, hát akkor hogyan magyarázhatná el az olyan kicsiknek, mint ti, hogy mi az a messzi, ami nem itt van...?
- De Lotya néni, aki a szomszéd fészekben lakik, azt mondta, hogy aki messzire repül, az már olyan, mintha nem is lenne...
- Üres fecsegés! – förmedt a testvére Ugri. – A reggeli szárnyemelgetés meg hol marad?! – Egy-kettő, tessék kiugrálni az odú előtti ágra! Szárnyakat fel, szárnyakat le!

Fecsi és Csipe megszeppenve átbújtak az odú kerek nyílásán, s óvatosan a közeli ág végére araszoltak. Ugri egy pillanatig azon morfondírozott, hogy utánuk megy, és jól leszidja Csipét, mert mintha valami szemtelen grimaszt látott volna szétterülni az ábrázatán, de aztán meggondolta magát, ásított, lehunyta a szemét. Aludni mégiscsak jobb, mint veszekedni. Pláne szárnyat emelgetni.

Csipe és Fecsi közben szófogadóan elhelyezkedett az odú előtti tornaágon, bár kissé félelmetesnek tűnt számukra a kinti szürkeség.

- Én kezdem – csippentette Fecsi.
- Jó... Juuuuj! – jajgatott Csipe, mert a szél megbillentette egy kicsit. – Nem kellene visszamennünk?
- Ugri leszidna bennünket – mondta Fecsi. – Vagy ami még rosszabb, elmondaná Verébmamának, és akkor...

Szavait azonban elnyomta a szél sivítása, a hajladozó gallyak recsegése. Kitért a vihar. Vad zápor zúdult a Szárnyerdőre.

Ugri arra ébredt, hogy az időközben ismét illedelmessé, selymesen cirógatóvá szelídült szél, azaz immár szellőcske, bekukkant az odú nyílásán, s zápor utáni friss esőillattal árasztja el a levegőt.

– Huhh – rázta ki szeméből az álmod Ugri. Majd fennhangon elkiáltotta magát: – Csipe! Fecsi!

Néma csend.

Ugri az odú bejáratához szökkent.

– Csipe! Fecsi!

Semmi válasz.

Ugri körülkémlt. Sehol senki. Ráugrott a tornaágra, tágra meresztette a szemét... Semmi. Újra kiabálni kezdett: – Csipe!!! Fecsi!!!

– Hát te mit ordibálsz itt az ablakom alatt?! – dörrent rá Lotya néni, kiugorva a szomszéd fészekből.

– A testvéreim... – nyögte Ugri.

– Azok rendesek. Azok nem ordibálnak. Azok ápolják a jó szomszédságot. De te?! Néhány hét, s talán már repülni is tudsz... Ne hangoskodj itt nekem!

– De a testvéreim – kesergett Ugri –, a testvéreim eltűntek! Jaj, jaj!

– Eltűntek? Csak nem... a vihar? Áhá – húzta össze a szemét Lotya néni –, szóval nem vigyáztál rájuk? Szegény anyád lótt meg fut a betevőért, te meg hagyod, hogy a testvéreid... Micsoda?! Eltűntek?! Azt mondtad, hogy eltűntek?

– Azt.

– Ó, te szerencsétlen! Ó, te minden veréb szégyene! Hát miért óbégatsz még itt? Miért nem indulsz utánuk?

– Hogyan – szipogott Ugri. – Hiszen még nem tudok rendesen repülni... és... és a föld nagyon-nagyon lent van...

– A kényszer nagy úr – pislogott ravaszul Lotya néni, miközben arra gondolt, ha Ugri is eltűnik, az odú bizonyára üresen marad, hiszen Verébmama biztosan felkerekedik a gyerekei után. Akkor meg lehet terjeszkedni, lakást bővíteni. Talán még az élelemért sem kell majd olyan messzire járnia, ha egyedül marad itt a környéken. – Utánuk kell menned!

– De nem merek – nyelt nagyot Ugri –, elrugaszkodni az ágtól.

Lotya néni körbesandított, s mivel nem látott senkit, odaröppent Ugri mellé.

– Majd én segítek, ne félj – mondta és hirtelen taszított egyet Ugrin, akinek megijedni sem volt ideje, máris zúgott, zuhant lefelé a fáról. Mert mindennek lehetett nevezni Ugri ügyetlen szárnycsapkodását, faroktollterpesztését, csak repülésnek nem. Hiába, mégiscsak egy kisveréb volt. Néhány pillanat múlva pedig úgy vágódott az Elhagyott Csókás bokrai közé, mint egy picike, szürke gomolyag.

Unuh közbelép

– Ejnye – mondta Zéréz, az erdei sikló, aki éppen annak a bokornak az alsó ágain pihent, amelyre Ugri zuhant. Zéréz figyelmesen szemlélte a lepottyant fiókat, olyannyira figyelmesen, hogy mindjárt közelebb is tekerődött hozzá. Ugri magatehetetlenül lógott a kígyó feje fölött, lába ugyanis beszorult a bokor egyik villás ágába.– Ejnye – araszolt egyre feljebb Zéréz –, már majdnem megijedtem, azt hittem, valami fájdalom zuhan. Szegény kígyókra mindig jut fájdalom fentről. De most... hehe... enni fogok, és az jó, az nem fáj.

– Engem akarsz megenni?! – esett egyik ijedtségből a másikba Ugri.

– Téged, madaracskám, téged.

Ugri kétségbeesetten igyekezett kiszabadítani a lábát az ágvillából, de hasztalan volt minden erőlködése.

– Pedig én is fájdalom vagyok, és fentről zuhantam! – hadarta rettentő félelmében.

Zéréz meghökkent.

– Fájdalom, te?

– Igen, még hozzá nagyon—nagyon nagy fájdalom. Amekkora csak vagyok!

Zéréz lassan ingatta a fejét.

– Én nem látok rajtad semmi gyanúsat.

– Mert bennem van a fájdalom – mondta gyorsan Ugri, sikerült teljesen elbizonytalanítania a kígyót.

Zéréz azonban ridegen felkacagott.

– Az csak az éhség, verébke. Olyan fájdalmam... hihi... nekem is van... De ha bekaplak, hehehe, akkor mindkettőnknek elmúlik...

Ugrinak az eszébe villant, hogy Verébmama nemrég azt mesélte: Zérézt a kövirigók csúnyán elagyabugyálták néhány napja. Amikor a fészkelő helyük közelében leselkedett, csőrükben kődarabot tartva a kövirigók Zéréz fölé repültek, és zutty!, rá a követ a kígyóra.

– Kő – nyögte Ugri.

Zéréz összerezzen. A kígyóknak ugyan rövid az emlékezetük, de a kövirigók által okozott fájdalom még ott bujkált Zéréz idegeiben.

– Most nincs kő – mondta idegesen Zéréz, és nekikészült, hogy bekapja Ugrit.

– De csőr van – hallatszott a magasból egy hang –, és az a csőr igazán szívesen kupán vágna téged, sziszegő! Hagyod békén azt a védtelent!

A hang tulajdonosa pedig nem volt más, mint Unuh, a bagoly. Unuh nem közönséges tagja volt nemzetségének, ugyanis fordított életet élt. Rendes körülmények között egy bagoly éjszaka vadászik, nappal alszik. Unuh azonban tekerített egyet a baglyok világának kerekén: az éjszakát békésen átaludta, nappal pedig szorgosan ügyködött.

– Úgysem bírsz velem – acsarkodott Zéréz, de azért lejjebb csusszant az ágon.

– Ha én olyan lábatlan gyík lennék, Zéréz, mint te – mondta Unuh, miközben lassú szárny-mozdulatokkal körözött a bokor fölött –, biztosan elkerülném ezt a helyet.

Zéréz szemében vad fény lobbant.

– Lábatlan gyík? Még hogy lábatlan gyík?! Harcolj velem, Unuh!

Unuh azonban kecses ívben fordult egyet, majd így folytatta:

– Zörgő nagyon kedveli ezt a bokrocskát. Minden délelőtt idejön, hogy szunyókáljon egyet a tövében. Most is errefelé tart. Láttam. Ugye szívesen találkoznál vele, Zéréz?

Zéréz azonban nem felelt. Nem is tudott felelni, mert Zörgő nevének hallatán lesiklott az ágról, s minden erejével azon iparkodott, hogy minél messzebb kerüljön a bokortól. Zörgő, a sündisznó, igen mogorva egy alak. Ráadásul szúr fent, szúr oldalt, szúr másik oldalt, szúr hátul, elöl pedig tűhegyes fogacskái vannak. Arról nem is beszélve, hogy Zörgő rendszerint kedvtelve kiforgatja a Zéréz-féléket szép, rajzos mintázatú bőrükből. Zéréz pedig jobban szerette ezt a műveletet maga elvégezni, amikor eljött a vedlés ideje.

– Elment – szipogott Ugri. – Meg akart enni.

– Uhu – huhhantott egyetértőleg Unuh, és egy ügyes manőverrel Ugrihoz röppent. Csőrével feszített egyet az ágvillán, s ahogy Ugri lába kiszabadult, Unuh gyengéden megragadta a pihés verébszárnyacsát.

– Jaj – rémüldözött Ugri. – Jujujuj!

Unuh finoman a földre helyezte a kismadarat.

– Ha tele van veled a csőröm – mondta jószágon Unuh –, nem tudok beszélni, mert leesel. Hol laksz, verébke?

– Ott fenn, a sokadik elhagyott csókalyukban – pislogott zavartan Ugri.

– Mindjárt hazaviszlek...

– Ugri. Ugri a nevem.

– Mindjárt hazaviszlek, Ugri. Én Unuh vagyok.

– Tudom. A fordított bagoly... Jaj, ne haragudj...

– Mit jajgatsz folyton? A fordítottság rendes dolog, nem szégyellem, tehát haragudni sem haragszom.

– És, és – kíváncsiskodot

Ugri –, akkor az is igaz, hogy bagoly létedre... magevő lettél?

– Bizony.

– Akkor nem is eszel meg?

– Dehogyan – kuncogott Unuh. – Megmondtam: hazaviszlek.

Ugri szomorúan lehajtotta a fejét.

– Nem vihetsz haza – suttogta. – Elvesztettem a testvéreimet.

– Uhu. Az rossz, nagyon rossz. Akkor nem is hazudtál Zéréznek, benned tényleg ott van a fájdalom. Nem akarod elmondani, hogy mi történt a testvéreiddel? Ha a fájdalmat megosztod valakivel, akkor szomorúsággá változik, a szomorúságon pedig gyakran lehet segíteni. Nos?

– Nem tudom – felelte csüggedten Ugri. – Eltűntek.

– A reggeli viharban?

– Azt hiszem. Verébmama elment enivalóért, mi hárman lustálkodtunk, aztán vitatkoztunk kicsit. Végül én, mint a legöregebb, kiküldtem őket a tornaágra, hogy gyakorolják a szárnylengetést.

– Tehát nem mentél velük.

– Nem.

– Pedig még te sem tudsz repülni, ugye?

– Hát... nem nagyon. Vagyishogy... egyáltalán nem tudok.

– Szóval a testvéreid kint az ágon szárnylengettek. És te?

– Én hagytam, hogy a szemem becsukódjon, mert olyan jó meleg volt a fészekben. Azután már csak a Mozgó Semmi jött.

– Mozgó Semmi? Vagy úgy! Mármint a szél.

– Igen, mármint a szél. Vizes volt a szaga, az pedig mindig bajt jelent. Kiugrottam a fészek elé, de a testvéreim nem voltak sehol.

– Vagyis nem voltak ott – mondta bölcsen Unuh. – Ugyanis mindenki mindig van valahol. Azután mi történt?

– Kiabáltam, sírtam, kiabáltam. Erre odajött hozzám Lotya néni, aki a szomszédunk. Elpanaszoltam neki, hogy mi történt, azaz, hogy nem tudom, mi történt a testvéreimmel. Lotya néni leszidott, és azt mondta, menjek és keressem meg őket.

– Hogyan mondta?

– Mérgesen, és egészen közélről.

– Uhu.

– Többre nem emlékszem, mert lezuhantam. Jött a föld, de elkapott a bokor, viszont Zéréz nem kapott el, mert jöttél te. Köszönöm neked, Unuh.

– Mindenki ezt tette volna a helyemben – mondta szerényen Unuh. – De most vegyük sorba, hogy mit tehetnénk a testvéreidért. Meg kell találni őket. Nélkülük tényleg nem mehatsz haza. Neked most már kötelességed van.

– Mi az a kötelesség? – riadozott Ugri.

– A kötelesség az egy olyan dolog, amit mindenkinek el kell végeznie ahhoz, hogy a körülötte élők megbecsüljék és szeressék.

– És ha nem tudja?

– Akkor is meg kell próbálnia. De ne szaporítsuk a szót, mind perc késedelem végzetes lehet. Mindjárt jövök!

Unuh elrugaszkodott a földről, szűk körökben emelkedett egyre feljebb, egészen Lotya néni odújáig. Ugri hiába tekintgetett a bagoly után, nem látott semmit. Az Elhagyott Csókás verébfészkei nagyon magasan voltak. Fentről gyenge hangfoszlányok érkeztek Ugri fülébe: verébsipákolás, bagolyuhulás. Szó ami szó, Unuh jól megrázta Lotya nénit, de csak amolyan korholólag, hiszen Lotya néninek még fiókái voltak.

Unuh visszaereszkedett Ugri mellé a földre.

– No, indulhatunk – mondta.

– Hát segítesz nekem? Nem hagysz magamra? – lelkendezett Ugri.

– Elkísérlek a Hült Helyre. Aztán majd meglátjuk...

A Hült Hely őre

Béli, a Hült Hely őre egy fatuskón ült, s gyanakodva kémlelt a közelgő Unuh felé.

– Baj van? – kérdezte már messziről Unuhtól. – Mi történt, hogy az én nagyszárnyú barátom a földön jár?

Unuh félrehallotta Béli szavait, mert bár nagyszerű füle volt, Ugri éppen egy száraz fűszálat toppantott szét; ezért teli torokból azt harsogta:

– Nagyszájú az öregapád, te fakó gyászvezér!

Ugri azonban újra száraz fűszálla ugrott, úgyhogy Béli is félreértette Unuhot.

– Miféle kapát? Miféle százvezért? Meghibbant talán ez az Unuh? – tünődött Béli.

– Megsértódtél? – kiáltotta Unuh, csakhogy: reccs meg zizz, Ugri talpacskája ismét fűszálat talált.

– Kűszvágó csér? Hm, itt valami komoly baj lehet – morfondírozott Béli. – Lehet, hogy megint „fordult” egyet az én bagoly barátom? Most már nem csupán nappali, de földi madárrá is lett?

Unuh a fatuskó elé ért.

– Megsérted a Hült Hely csendjét, megsérted a barátodat – nézett fejcsóválva Bélire. – Micsoda őr az ilyen, micsoda barát?

– Értelmetlenségeket vagdosol a fejemhez – morgolódott Béli –, a földön jársz, mint egy tűzok. Micsoda viselkedés az ilyen? A Hült Hely csendjét pedig én nem sérthetem meg, én az őr vagyok!

– Ekkora lárma, az nem sértés?

– A Törvény kimondja, hogy az őr, ha akarja betöltheti a csendet, és az soha nem sértés!

– Jól van – mondta békülékenyen Unuh –, nem veszekedni jöttünk.

Béli – aki a magas fűben nem láthatta Ugrit – elkerekedett szemmel meredt a bagolyra.

– Vagy úgy – mondta zavartan –, az más. Akkor már értem, miért viselkedtek hebehurgyán.

– Hogyhogy viselkedtek?! – fortyant fel Unuh. – Én csak a saját nevemben viselkedek. A barátom pedig még nagyon kicsi, ő tehát legfeljebb tudatlan. Vagy esetleg rám céloztál a hebehurgyasággal?

– Dehogy céloztam rád... vagyishogy rátok... azazhog... mégis... Ej, Unuh, hát teljesen összezavar... mondhatom azt, hogy... tál?

– Szegény barátom – sóhajtott egyet Unuh –, azt hiszem, valami betegség költözött a fejedbe. Természetesen mondhatod azt, hogy tál, sőt lavór, de ha akarod, mondhatsz felőlem fürdőkádat is. Attól tartok, kicsi Ugri, jobb, ha most nyugton hagyjuk Bélit. Pihennie kell, jó sokat pihennie. Majd visszajövünk később.

– Most miért csináljátok ezt? – keseredett neki Béli. – Szívesen látlak Unuh, akár egyedül, akár sokan vagy. Ha te ezt szeretnétek, hogy ennyien vagy, az nekem mindegy. A barátság az barátság.

Unuh felborzolta a tollait.

– Komolyan aggódom miattad Béli. Az lesz a legjobb – mondta gondterhelt képpel –, ha elhívom hozzád Üvekit, a kövirigót. Sokunkat meggyógyított már a tudományával.

– Talán jól teszitek – mondta ravaszkodva Béli –, sőt egészen biztos, hogy jól teszitek, ha elmentek Üvekihez.

– Arra gondoltam, hogy egyedül megyek. Úgy gyorsabb.

– Repülni fogsz?

– Miért, hogy kellene másképp közlekednem?

– Értem – hunyorgott Béli –, ha egyedül vagy, akkor repülsz. Ha pedig ketten vagy, akkor bal-jobb, bal-jobb, lépdelsz.

– Uhu – huhogott Unuh. – Maradj itt, Ugri, nemsokára visszajövök. Béli majd vigyáz rád.

Unuh elrepült.

Ugri tétovázott egy kicsit, majd összeszedte minden bátorságát, felugrott egy lapos kőre és megszólította a hollót:

– Üdvözlét a Hült Hely őrének!

– Ki az, mi az? – riadt fel réveteg báméskodásából Béli, aki sajnálkozva Unuh után meredt.

– Ugri a nevem, kedves Béli.

– Te tényleg létezel? – hüledezett a holló. – Akkor, akkor bagoly barátom nem is beteg? Nem van többen? Ejnye, hát miért nem szólaltál meg eddig? Én meg azt hittem... – de szavait nem tudta befejezni, olyan kacagásba tört ki.

– Látod, látod – mondta kis idő múlva Béli –, ilyen félreértéseket okozhat az udvariatlanság. Unuh elfelejtett téged bemutatni nekem, te pedig elfelejtettél köszönni. Ha köszönsz szép

illedelmesen mindjárt, ahogy ideérkeztetek, akkor fel sem tételezem, hogy bagoly barátomnak valami hézag van a fejében.

– De hát már messziről kiabáltatok egymásnak. Illetlenség az lett volna, ha fióka létemre közbekotyogok – védekezett Ugri.

– Khh–khh–krr – krárogott a holló, mert Ugri szavaiban volt némi igazság. – Hanem hát, mondd csak el, mi dolgotok nektek így egymással.

Ugri szomorúan lehajtotta a fejét, és remegő hangon elmesélte a történetet. Semmit se hagyott ki belőle, viszont talán túlságosan sokszor emlegette, hogy ő mennyire hibás a testvérei eltűntében, s Unuh érdemeit is megduplázta a Zérézzel folytatott szócsatában.

– Ne eméssz magad annyira – mondta csendesen Béli. – Ami megtörtént, azon nem tudunk változtatni, legfeljebb helyretenni, ha rossz. Unuh hamarosan visszatér, s akkor majd megbeszéljük, mitévők legyünk. Ne félj, megtaláljuk a testvéreidet.

– Az jó – szípigott Ugri. – De nagyon kellene sietnie, mert a meleg már magasan jár, és Verébmama biztosan aggódik miattunk.

– A kövirigók a Szárnyerdő másik oldalán, a Sziklásban laknak. Idő kell hozzá, mire Unuh oda-vissza megjárja az utat. Az is lehet, hogy Üveki doktor nincs otthon, talán várni kell rá, vagy megkeresni.

– Várni nem jó – mondta Ugri –, mert remegni kezd a lábam, és a Mozgó Semmi, mármint a szél, alig fér le a torkomon.

– Ilyenkor levegőnek mondjuk.

– Köszönöm, Béli, hogy tanítasz.

– Nem kell megköszönnöd, barátok között az ilyesmi természetes.

– Hogy...? – álmélkodott tágra nyílt szemmel a kisveréb. – Azt mondtad, hogy „barátok között”? Hát a barátoddá fogadtál engem? A Hült Hely őre, akinek még a felnőttek se nagyon mernek a közelébe menni... a barátom?

– Ha te is a barátom akarsz lenni...

– Én? Még hogy én?! – lelkesedett Ugri. – Igen! Naná! Bizony! Persze!

– Akkor szavaljuk el a Barátság Strófát.

Ugri zavartan pislogott.

– Juj – mondta. – Nekem még sohasem volt ennyire igazi barátom. Úgyhogy... tehát... vagyis...

– Nem ismered a strófát, igaz?

– Igaz.

– Akkor ismételd utánam – mosolygott Béli, és szavalni kezdett:

Barátság Strófa

*Mit érhet levegő, mit érhet kincs,
Ha árva madárnak barátja nincs?
Drága jó levegő, meg van a kincs:
Itt ez a barátság, csillogó kincs!*

Ugri kicsit reszketős, vékonyka hangján elmondta Béli után a versikét. Kicsit hallgattak, azután Béli ünnepélyesen kijelentette:

- Mindig a barátod maradok, Ugri.
- Mindig a barátod maradok, Béli.

A Dalerdó története

Ugri valami furcsa, de nagyon jóleső melegség járta át. Hasonlót csak akkor érzett – és az már igen réginek tűnt –, amikor otthon, a verébfészkekben a testvéreire vagy Verébmamára pillantott. Ugri lehajtotta a fejét, csőröcskéjén két picike könnycsepp gördült végig.

– Mi a baj – kérdezte szelíden Béli –, a testvéreidre gondolsz?

– Igen, meg a mamára.

– Megtaláljuk őket, hidd el – vigasztalta a holló. – Tudod mit? Elmondom neked a Dalerdó történetét. Pedig azt ám csak ketten ismerjük a Szárnyerdő lakói közül: Unuh és én. De most már te is a barátom vagy, ismerned kell hát neked is. Kicsit megcsippentem a bal szárnyadat, így, felugrunk erre a fatuskóra... Hopp! Most helyezd magad kényelembe, mesélni fogok.

Béli mély lélegzetet vett, aztán belekezdett:

– Ezen a helyen, valamikor pontosan harminchárom gyönyörű, sudár fa állt. Olyan sűrű volt a lombkoronájuk, hogy a szél is inkább megkerülte őket vagy inkább átsuhant felettük, de közéjük nem merészkedett. Ebben a csodálatos Dalerdőben rengeteg madár élt. Ami pedig a legcsodálatosabb, hogy mindegyik madár tudott énekelni. Dalolt a varjú, a búbos gébics, a zöldike, a függőcinege, a vadgalamb, a balkáni gerle, trillázott a poszáta, a búbos banka, a jégmadár, a fülesbagoly, a léprigó és a szarka... nem is tudom hirtelen mindegyiket felsorolni. No, de nehogy elfelejtsem: legszebben talán a veréb tudott énekelni, naphosszat

gyönyörködtette dalával az erdei népet. Ide jártak zenét hallgatni az őzek, a szarvasok, a rókák és a borzok, még a vonuló madarak is le-leszálltak egy kis dalestre. Képzelheted, kicsi Ugri, milyen boldogság volt itt az élet. Naphosszat szóltak a szebbnél-szebb dalok, éjente pedig halk, álomhozó hangon fuvoláztak a baglyok. A fiókák zeneiskolába jártak, a felnőttek dalárdát alakítottak, az öreg madarak pedig önmaguk örömére dudorásztak. Hej, de sok szép éneket tanultam akkoriban... Mert, mint azt már biztosan kitaláltad, én is itt éltem. De nem ám ilyen cudar egyedül, hanem a párommal, az én szelíd, mézszívű hollóasszonykámmal, meg... khm... hmm... khm... három fiacskámmal. A szomszédunk meg, képzeld, Unuh és családja volt, innen a mi nagy barátságunk. Nos, nem akarom húzni-halasztani a szót: mesébe illő, igen boldog napok jártak abban az időben errefelé. Azután egyszer csak – és Béli itt egy hatalmasat sóhajtott – megjelent az Ember. De te még biztosan nem láttál Embert. Az Ember olyan, mint Hosszú Láb, a gólya. Ja, hogy még gólyát se láttál... Hát akkor megpróbálom elmagyarázni: az Embernek kicsi, puha csőre van, de furcsamód nem azzal eszik, a szárnyát lógatja, mintha eltörött volna. Toll helyett meg tiri-tarka dolgok csüggnek az oldalán. Nagyon ritkán énekel és sohasem repül. Nos, ennek az Embernek valami régi vitás ügye lehetett az egyik szélső fával, mert nekiesett, ütötte-vágta, szegény fa pedig kidőlt, kettétörve a mellette álló fácskát. Ekkor mondta legeslegelőször itt az erdőben azt a varjút, hogy „kár”. Hanem az Ember egyre mérgeesebb lett: furcsa micsodákkal meghosszabbította repülésre alkalmatlan szárnyait, sivított-visított, zörgött-hörgött és kerregett.

A fák pedig dőltek, dőltek, dőltek... A varjú egyre többször mondta, hogy „kár”, énekelni pedig se ideje, se kedve nem maradt. A madárnép sem dalolt már olyan sokat és szépen: aki csak tehette, fejvesztetten menekült. Ugyanis szomorúság költözött a Dalerdőbe, minden fával otthonok, odúk és fészkek, tojások és fiókák pusztultak. Az Ember meg csattogott, sivított-visított és zörgött-hörgött tovább a micsodáival. Végül elfogyott a Dalerdő színe-java.

Ám az Embernek ez sem volt elég: Piros Forrósággal, a tűzzel árasztotta el a megmaradt fákat, bokrokat. Nem maradt senki, nem maradt semmi. Unuh és én éltük csak túl ezt a szörnyűséget, nem is tudunk azóta énekelni. Hát ez a történet, Ugri, s így lettem én ennek a valamikori csodaszép, csoda jó Dalerdőnek, vagyishogy a Dalerdő Hült Helyének az őrzője. Unuh pedig, szegény, fordított életű bagollyá változott. De ez már nagyon régen volt. Azóta sok madár újra dalol...

Béli elhallgatott.

- Szegény Béli, szegény Unuh – könnyezett Ugri. – Ezek szerint a te, a ti családotok...
- Igen. Úgy repültek messzire, hogy itt vannak. Nagyon sokan úgy repültek akkor messzire, hogy itt vannak. Ezért őrzöm itt a csendet.

- Azok a madarak, akik újra énekelnek, elfelejtettek mindent?
- Nem elfelejtették, hanem nem tudják.
- Én ezt nem értem...
- Nem baj, Ugri. Ilyen az élet. Az élet énekel a madaraktól. S ez így helyes. Akik messzire repültek, azok is ezt akarnák.
- Én veréb vagyok, nem tudok szépen énekelni, de most valahogy nincs is hozzá kedvem. Akkor bennem... igazából nincs is élet?
- Ugyan, csak szomorú vagy. Ha megtaláljuk a testvéreidet, majd énekelsz.
- Nem hiszem – ingatta csöpp fejét Ugri. – Boldog leszek, az biztos. Csakhogy a szomorúságod nekem is szomorúság, és még Unuhét is érzem, tehát legfeljebb csiripelni fogok. Egy egészen picit...

Béli, a nagy holló elhomályosuló tekintettel nézett a messzeségbe, majd koromfekete szárnyát kiterjesztve megsimogatta Ugrit, de nem mondott semmit. Ez a csend most jóságos volt, barátságos, melengető. A kisveréb úgy érezte, hogy közel, nagyon-nagyon közel került az ő szíve a hollóéhoz. De Unuhéhoz is, mert Béli egy kicsit a baglyot is jelentette... S bármilyen parányi is a verébszív, Verébmama és a testvérek mellé kényelmesen elfért a két hatalmas madár iránti szeretet.

Ugri és Béli annyira elmerültek a gondolataikban, hogy észre sem vették, amikor Unuh leereszkedett a közelükben. Igaz, a baglyok mesterei a hangtalan repülésnek.

- Hát ti? Megkukultatok? – rezzentett rájuk Unuh.
- Mi? Hogy? Dehogy! – ocsúdott fel Béli. Majd kajánul megkérdezte a baglytól:
- Nocsak, barátom, hát ti egyedül jöttél?

Ugri kissé elfordult, nehogy Unuh észrevegye, hogy kuncog.

Béli azonban hangosan elnevette magát. Unuh idegesen felborzolta homlokán a tollat.

- Üveki doktor nem volt otthon – hadarta. – Pedig neked nagy baj lehet a fejedben, Béli. Unuh vagyok...
- Tu-hu-do-hom...
- ...és egyedül jöttem!
- Lá-to-ho-hom... – hahotázott a holló. Ezt már Ugri sem bírta tovább, vékony hangocskáján felkacagott.
- Ihihih–hihhihi! Hiszen mindenki egészséges!
- Tessék? – értetlenkedett a bagoly.

Béli nagy nehezen abbahagyta a nevetést, és elmagyarázta Unuhnak, hogy micsoda félreértés áldozatai lettek. A távolság, a fűropanás, az aprócska Ugri... Mire a végére ért, már Unuh ábrázata is derűsebb lett. Ám valami furcsa, egészen ijesztő fájdalom csillogott a szemében. Ezt azonban csak öreg barátja, Béli vette észre.

A legnagyobb bánat

– Minden jóban van valami jobb, de azután rossz jön, meg még egy rossz – mondta komolyan Unuh.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Béli, gyanakodva méregetve a baglyot.

Unuh várt egy kicsit, azután Ugrihoz fordult.

– Beszéltem Kide anyóval, a zöldikével. Megtudtam tőle, hogy hol vannak a testvéreid.

– Hol?! Hol?! – türelmetlenkedett a kisveréb.

– Amikor az eső eláztatta, a szél elsodorta őket a fészketek előtti faágról, és a testvéreid ájultan heverték egy tölgyfa tövénél, épp arra baktatott Félfül, az öreg nyúl. Meglátta, megsajnálta őket. Lapulevéltre hempergette és elhuzigálta szegénykéket a Fehér Akácossa, Kide anyóhoz.

– Olyan messzire? – ámuldozott Béli. – De szó, ami szó, derék nyúl ez a Félfül. Ilyen erőpróba még Ágbognak, a szarvasnak is a becsületére válna. A Fehér Akácossig szánkáztatta őket? Lapulevélen? Nahát!

– Bizony, ez egy valóságos „nahát” – bólintott a bagoly. – De inkább a jó szándék, mint az erőpróba. Igaz, Félfül azért vonszolta Kide anyóhoz a pórul jártakat, mert kissé vaksi lévén, zöldike fiókáknak nézte őket. Kide anyó természetesen befogadta a bőrig ázott, itt-ott picikét, de igazán picikét sebesült csöppségeket. S milyen jóságos, milyen tapintatos Kide anyó, még azt sem mondta Félfülnek, hogy tévedett, és verebecskéket vitt zöldikefészekbe.

– Ugye, Ugri – mondta pajtáskodva a holló – , milyen szerencse, hogy a nyulak rövidlátók. Mert ha nem lennének azok, akkor Félfül – felismervén, hogy verébfiókákkal van dolga – nem segíthetett volna a testvéreiden. Fára mászni ugyanis nem tud...

– Az a lényeg – vágott Béli szavába Unuh –, hogy megmenekültek, ez jó. Az pedig, hogy Kide anyó ápolja őket, jóban a jobb.

– Menjünk, induljunk hozzájuk máris! – heveskedett Ugri.

– Csak lassan – csitította a bagoly. – A Fehér Akácoss messze van, napnyugtáig sem érnék gyalogosan oda.

– Bárcsak tudnék már repülni – keseredett el a kisveréb.

– Mindennek eljön az ideje – nyugtatta a holló.

– De amikor öröm van, miért nincs meg hozzá minden?

– Ugri – mondta Béli –, ha örülünk, akkor arra minden okunk megvan. Különben nem örülnénk.

– Mégis – szontyolgott a kisveréb – azt érzem, hogy örülök a testvéreimről szóló jó hírek, de mert nem mehetek máris hozzájuk, az elszomorít. Ehhez az örömhöz tehát nekem nincs meg minden.

– Türelmetlen vagy – ingatta a fejét a holló. – De ez nem hiba. Van, amikor a türelmetlenség hasznos, előre viszi a dolgokat. Most azonban meg kell várnunk a reggelt. A fiatalok mindig türelmetlenek, ugye, Unuh?

– Türelmetlen mindenki lehet. Aki nem türelmetlen, az nem is akar csinálni semmit. Tudod, Ugri, az öregek is türelmetlenek, de csak azért, mert már nem bírnak ezzel-azzal. A fiatalok meg még azt hiszik, hogy könnyen elbírnak ezzel-azzal. Nem kell ezt túlmagyarázni, Béli.

– Én magyarázom túl? Te ijedeztél, hogy a Fehér Akácosig napnyugtáig se érjünk oda. Hát mit magyarázok én túl?

– Semmit. Csak úgy mondtam. Nem akartalak megbántani. Türelmetlenséget említettél, én pedig a véleményemet közöltem.

– Mitől vagy ilyen hivatalos?! – emelte meg kicsit a hangját a holló. – Elmész, itt hagysz, visszajössz, hírezel, aztán kioktatsz. Mi ütött beléd?

A bagoly azonban hallgatott.

Csend telepedett közékük.

Unuh maga elé meredt, karmos lábával egy kavicsot piszkálgatott.

Béli megérezte, hogy baj van. Nagy baj.

– A rosszat mond, Unuh.

– A rossz az – kezdte sóhajtva a bagoly –, hogy Üveki doktor nem volt otthon...

– Ezt már hallottuk – toppantott Béli.

– De nem „úgy” nem volt otthon, hanem otthon volt úgy, mintha nem lett volna otthon – mondta egyre inkább belezavarodva Unuh. – De azért elmesélte, hogy mi történt...

– Unuh! – kiáltott mérgesen a holló.

– A rossz az, hogy Üveki doktor súlyosan megsebesült. Merő vér a szárnya, és... és... és... eltörött az egyik lába...

– De él, szerencsére. A „meg még egy rosszat” is mond.

– Megtámadta a Mancsos, a kopasz oldalú fekete macska. Éppen egy beteg szárnyat akart helyreigazítani, amikor lecsapott rájuk a Mancsos. A doktor alig tudott elmenekülni...

– Bömbölő bölömbika! Hát megint a Szárnyerdőben kószál az a szörnyeteg?! – fakadt ki bőszen a holló.

– Sajnos – felelte rekedten Unuh, sokatmondóan pillantva öreg barátjára.

– Azt akarod mondani – kérdezte halkán Béli –, hogy a beteg szárny tulajdonosa, akit Üveki éppen gyógyított, a Mancsos tappancsai közé került?

– Azt.

– Hmmm, s talán valamelyikünk rokonságába...

– ...tartozott – fejezte be a holló szavait Unuh.

– Ó, hát tudtam, éreztem – kiáltott fel örvendezve Ugri, aki a két nagy madár beszélgetéséből mit sem értett –, hogy ma benneteket sem kerül el a boldogság! Kinek a rokona került elő a messzeségből? A tied, Unuh? Vagy Bélié? Mondjátok már, olyan kíváncsi vagyok!

– Egyikünké sem, kicsi Ugri – mondta Unuh, és elfordult, hogy a kisveréb ne lássa kicsorduló könnyeit. – Az, akit Üveki doktor gyógyítani készült, éppen hogy nem megkerült, hanem elment. Messzire szállt a kegyetlen Mancsos karmai között. És, tudod, a verebek nemzetségéhez tartozott. Méghozzá a legnagyobbak közé...

– Jaj, mi szegény verebek – mondta megindultan Ugri. – Ki volt, mi a neve? Verébmama biztosan mesélt nekünk róla.

Unuh a kisveréb mellé röppent, és szárnyával finoman magához húzta.

– Legyen erős a szíved – sutogta. – Éppen ő volt az. Verébmama.

Ugri megrázkódott. Néhány másodpercig ide-oda forgatta fejcskékjét, végül keserves zokogásban tört ki. Apró könnycseppjeinek záporába, olykor-olykor nagy cseppek keveredtek, hiszen vele sírt a holló és a bagoly is.

Nagyon hosszú időbe telt, mire Ugri némileg megnyugodott. Kibújt Unuh szárnya alól, a fatuskó széléhez szökkent, s amennyire csak az erejéből futotta, pici körmeit belevájta a korhadó kéregbe, és szorította, szorította, szorította. Mintha az egész testét átjáró fájdalmat akarná kipréselni magából.

A nap már elbújt a fák koronája mögött, amikor Ugri megszólalt:

– Béli... lehet azt, hogy Verébmama is a Hült Helyhez tartozzon?

– Igen, Ugri.

– Megőrzöd az ő csendjét nekem?

– Megőrzöm, Ugri. Az idők végezetéig.

– Megígéred?

– Megígérem.

Bölcs és bölcselkedő

– A Mancsosnak pedig pusztulnia kell! – jelentette ki másnap reggel komoran Unuh, aki az éjszakát ismét rendes bagolyként élte át, ugyanis egy szemhunyásnyit sem aludt.

– Mancsos egy ragadozó vadállat – mondta Béli. – Mi pedig nem vagyunk harcos nép.

– Ütünk, vágunk! – éledt fel Ugri. – Nincs kegyelem!

– Ne heveskedj – hűtötte le a holló. – A bosszú hangja szól belőled. Tudom...

– Khm – köhintett közbe Unuh.

– Tudjuk – helyesbített Béli –, hogy mit érzel. De egy ilyen erős macskát, egy ilyen ravasz vadállatot nem könnyű dolog elijeszteni a Szárnyerdőből.

– Elijeszteni?! – mordult fel Unuh. – Talán kinyuvasztani!

– Nem bírunk vele – csüggedt el a holló.

– Hát a kövirigók? – kérdezte Ugri. – Elbántak Zérézzel is.

– Zéréz igazából gyáva – mondta Unuh. – Ráadásul nincsenek karmai, futni és ugrani se tud. Csak a gonoszsága olyan, mint Mancsosé.

– A kövirigók – sóhajtott a holló. – Hát elfelejtetted, mi történt Üvekivel, a nagy tudású kövirigó doktorral?

– Nem, én igazán nem felejtettem el semmit – kezdett könnyezni Ugri, mert Verébmamára gondolt.

– Kalap barátod azonban segíthetne – mondta csendesen Bélinek a bagoly.

– Mi az a kalap? – kérdezte Ugri.

– Nem mi, hanem ki – javította Ugri szavait Unuh. – A Kalap ugyanis ember. Béli barátja. A Kalapnak pedig Durrogó Bumm és Cshiva a barátja. Tehát ha Béli segítséget kérne Kalaptól, akkor Kalap szólna Durrogó Bumnak, Durrogó Bumm szólna Cshivának és eljönnének a Szárnyerdőbe...

– Badarság – legyintett Béli. – Hiszen már mondtam neked, hogy én nem tudok beszélni Kalappal. Ő szokott szólogatni hozzám, de én még azt sem értem. Csak a hangja kellemes. Ezért hiszem azt, hogy ő a barátom.

Ugri elkerekült szemmel nézett a hollóra.

– A Kalap az ember? És neked a barátod? Hát nem csak egy ember van?

- Hogyhogy „egy” ember? – csodálkozott Béli.
  - Hát az az egy, aki elpusztította a Dalerdőt...
  - Nocsak! – álmélkodott a bagoly. – Hát tudja?
  - Tudja – felelte Béli. – Amíg te a félreértésedből ki...
  - Nem az én félreértésem volt! – fortyant fel Unuh.
  - Jó. Hát akkor: amíg te a félreértésünkből kifolyólag Üveki doktorért mentél, addig én elmeséltem Ugrinak a Dalerdő történetét.
  - Még a Barátság Strófát is elszavaltuk! – büszkélkedett a kisveréb.
  - Hm – nézett Ugri szemébe a bagoly. – Akkor itt az ideje, hogy elszavald velem is.
- Alighogy elmondták a Barátság Strófát, Ugri félrebillentett fejjel megjegyezte:
- Na, mostantól már mindhárman valakik vagyunk mindhármunknak.
  - Annál is többek – mondta Unuh –, hiszen „valaki” mindenki lehet, de barát az nem.
- A Szárnyerdő felől hirtelen furcsa, hosszan elnyújtott, rémisztő hang hallatszott. Olyasmi, hogy „nyau–nyauuu–nyaúúúúúú”! Ugrinak egy pillanatra még a lélegzete is elállt, s egészen Unuh mellé húzódott.
- A Mancsos – szólalt meg a holló.
  - Megtöri a Hült Hely csendjét. Ez rosszat jelent. Gonoszságot – borzolta fel homlokán barnás-fehéres tollait Unuh, mert újabban idegességében mindig tollborzogatott.
  - Mi az a gonoszság?
  - A gonoszság, Ugri – vett mély levegőt Béli –, az egy sötét felhő. Belül lakik, mint a barátság és a szeretet...
  - Meg a fájdalom – vetette közbe Unuh.
  - És az éhség – kottyintotta a kisveréb, mert úgy érezte, máris megértette Bélit, s egy ilyen komoly dologhoz mindenképpen hozzá kell szólnia.
- Béli azonban tovább magyarázott:
- Irányítja a cselekedeteket, de se célja, se értelme nincsen.
  - Mert, ugye, az éhségnek van értelme – mondta (egy Unuhtól ellesett) felnőtt mozdulat kíséretében Ugri. – Enni kell, és az nagyon értelmes. Habár...
  - Mit „habár”?
  - Hát... szóval... a cél... – vált bizonytalaná az aprócska verébhag.
  - A cél az fontos – vette át a szót Bélitől a bagoly. – Azért teszünk mindent. Azt pedig jól jegyezd meg, Ugri, hogy a célért teszünk mindent. Mindent tenni pedig nehéz, sokszor nagyon nehéz. De ez a dolgunk.
  - Akkor én most megteszem a mindent, mert amiket mondasz, kedves Unuh, az nekem nehéz. Aztán majd jön a cél, igaz?

Unuh tanácstalanul pillantott Béltre, ám a holló kissé elfordult: sürgős elrendeznivalója akadt hirtelen a jobb szárnytövéénél. A bagoly már-már megsértődött, mert észrevette, hogy öreg barátja kuncog, de aztán meggondolta magát. Ugrihoz lépett.

– Tudod – mondta –, az éhség nehéz dolog, meg kell tenni mindent, hogy könnyűvé váljon. Tehát ha magocskákat eszel...

– Ó, tudom már! – derült fel a kismadár. – Ha a nehéz éhséget könnyűvé teszem, a begyem megnehezedik, akkor az a cél! És értelmes!

Unuh diadalmasan kihúzta magát. Épp egy csípős megjegyzést akart tenni a holló felé, amikor a Szárnyerdőből felhallatszó hátborzongató hang torkán akasztotta a szót. „Nyau–nyauuu–nyaúúúúúú”!

– Jaj, de félelmetes – riadozott Ugri. – A gonoszság ordít így a Mancsosból?

– Ordíthatna éppen az is – mormogta a holló. – De annak a karmos fenevadnak más baja van. Viszket a kopasz oldala.

– Olyat nem láttam még – billegette a fejét Ugri. – Semmikor sem láttam még kopaszságot, de Verébmama egyszer azt mesélte, hogy egyáltalán nem volt rajtunk toll, amikor a szétrepedt tojás kiengedett bennünket.

– A Mancsosnak sincs tolla – mondta a bagoly.

– Persze – bólintott Ugri –, hiszen kopasz. Bár nem tudom, hogy ez mit jelent.

– A kopaszság olyan, mint Zéréz cikkes-cakkos bőre – magyarázta Béli. – A kígyót pedig már láttad.

– Zéréz, Zéréz – bosszankodott Unuh. – Hogy jön ide Zéréz? A Mancsos az macska, tehát az ő testét szőr borítja.

– Mármint ott, ahol nem kopasz – kajánkodott a holló.

Unuh akkorát legyintett szárnyával a levegőbe, hogy a kisverebet szinte lesodorta a légáramlat a fatuskó tetejéről. A szeme pedig, akármennyire is „fordított”, fű- és magevő bagolyként élte az életét, szikrázott, mint Suhogóé, a gyilkos vércsée.

– Micsoda üres fecsegés, locsogás! – mérgelődött. – A Mancsos itt nyivákol három szárnycsapásnyira tőlünk, mi pedig csak okítgatunk és gúnyolódunk! Vagyishogy én okítgatok, te meg, Béli, gúnyolódsz! Ahelyett, hogy ennek a nehéz ügynek a megoldásán törnénk a fejünket!

– Nahát – ámult Ugri. – Nektek is van olyanotok, ami nehéz? Én azt hittem, a világ minden nehézsége a kicsiké...

A bagoly és a holló összenézett. Unuhnak ismét tiszta, barátságos lett a tekintete, Bélinek pedig köddé vált minden ugrathatnékja. Már éppen valami komoly, nagy, felnőtt madárhoz illőt akartak mondani (hogy éppen melyikük kezdte volna, már sohasem derül ki) Ugrinak, amikor sötét árnyék suhant el felettük. Majd megmozdult a levegő, s egy furcsa, hatalmas, ismeretlen madár szállt le melléjük. Az idegen kissé hasonlított ugyan Csupacsörre, a gólyára, sőt annak unokatestvérére, Halcsapóra, a szürke gémre is, de valahogy mégis más volt. Óriási

a csőre, zömök a teste, erőteljesek a szárnyai, s tollruhája alig volt néhány árnyalattal világosabb Béli koromfeketességénél. Ráadásul olyan nagy volt, hogy bár a földön állt, a fátuskóra telepedett barátok fölé magasodott.

– Kali Mata vagyok és marabu – szusszant az idegen. – Eltévedtem.

Háromból négy

Béli ocsúdott fel elsőként:

– Üdvözöllek, Kali Mata, aki ismeretlen vagy itt – mondta. – Üdvözöllek a Hült Helyen. Nevem Béli, tisztségem ör. Ők pedig a barátaim.

– Unuhnak hívnak – biccentett a bagoly. – Örömmel látlak, idegen.

– Én is igazán örülök neked – csipogta a kisveréb. – A becsületes nevem Ugri, s a barátaim barátja vagyok. Mondd csak, nagyon mar? – érdeklődött együtt érzően.

– Tisztelettel beszélsz, apróka – mondta fáradtan Kali Mata. – Válaszolnom illene a kérdésedre, de a szavaidat nem értem. Mi mar?

– Te szegény – sajnálkozott Ugri –, hát a bú.

– Ej, oktondikám – korholta a kisverebet Béli. – Kali Matát semmiféle bú nem marja. A nemzetségét nevezik úgy, hogy marabu.

– Egybe – tette hozzá Unuh, nehogy lemaradjon bölcsességben Béli mögött. De igazán nem a holló iránti irigységből, hanem csupán a rend kedvéért.

– Okos kis pihés vagy, Ugri – vidámodott fel Kali Mata hangja. – Hiszen ez is igaz, amaz is igaz. A nemzetségem valóban marabu, s mert eltévedtem, tényleg mar a bú.

Ezen mind a négyen nevettek.

– Talán segíthetünk – ajánlotta a holló. – Merre tartasz?

Kali Mata tanácstalanul felhúzta az egyik lábát.

– Nem tudom – mondta. – Valami azt súgja erre, valami meg azt, hogy arra. Mindenesetre szeretnék hazatérni, de nem oda, ahol születtem.

– No, de Kali Mata – kezdte kissé félszegen Unuh, mert a marabu vaskos csőre óvatosságra intette –, én igazán nem akarok vitatkozni veled, ám attól tartok, most valami butaságot mondtál. A haza mindig ott van, ahol születünk.

– Tévedés – állt ki a marabu mellett Béli. – A haza az kiválaszt bennünket. Mi pedig hozzá tartozunk, akárhol születünk, akárhol vagyunk.

– Bizony, ez így van. A szüleim is hasonlókat mondtak – sóhajtott Kali Mata –, amikor erről a dolgról beszéltek. De még azt is hozzátették, hogy ahol a mi hazánk van, ott nincs drót. Én pedig csupa-csupa drót között születtem, tehát az nem lehet a hazám.

– Mi az a drót? – kérdezte Ugri, miközben csőrével (eredménytelenül) egy szemtelenkedő mezei légy után kapott.

– A drót az az Addig – felelte szomorúan a marabu. – Ráadásul furfangos. Ha egészen közel hajtod hozzá a fejed, nem látszik, amikor azonban repülni akarsz, akkor sutty!, hirtelen ott van, megfog, nem enged tovább. Ezért nevezzük Addignak. Afrikában ilyen nincs.

– Ezek szerint – csillant fel Béli szeme –, neked Afrika a hazád? Elefánt? Szavanna? Oroszlán?

– Uhu – huhogott barátja tájékozottságán elképedve Unuh.

– Igen – helyeselt Kali Mata. – A szüleim még ott születtek. Afrika... – áhítozott –, rengeteget meséltek róla! De az odavezető utat nem ismerték ők sem...

– Csupacsőr! – rikkantotta a holló. – Ő segíthet neked. Ő majd elvezet Afrikába.

– Csakhogy – mondta némileg ünneprontóan a bagoly –, Csupacsőr fészke még üres. A mi nagy utazónk tekereg valamerre. Persze, jönni fog, mert jönnie kell. Gólyafiakat ugyanis csak a Szárnyerdőben lehet felnevelni. Igaz – kezdett mondókájába belegabalyodni –, hogy a kiscsőrök itt születnek, tehát...

– Tehát Csupacsőr nemsokára megérkezik – segítette ki Unuhot Béli –, fiókákat nevel, ősszel pedig átruccan Afrikába. Ez minden évben így történik. Idén pedig veled tartasz majd te is.

– Ami természetesen nem minden évben történik meg – szólalt meg a bagoly. – De addig?

– Az Addig-ot ne mondd – kérlelte a marabu –, mert az rossz.

– Mi lenne tarara? Kali Mata tarara velünk tart! – jelentette ki határozottan a holló, akit Unuh okoskodó csűrés-csavarása bosszantani kezdett.

– Tarara? Hogy tarara? Talán most tényleg elment a sütnivalód – értetlenkedett a bagoly –, hogy ilyen értelmetlenségeket mondasz?

– Csak behelyettesítettem azt a szót, amit Kali Mata nem akar hallani.

– Az „addig”-ot ?

– Unuh – fakadt ki Béli –, most már igazán összeszedhetnéd magad!

– Jó, akkor várunk egy kicsit – törte meg a pillanatnyi csendet Ugri –, amíg Unuh összeszedi magát, azután jöhet a Barátság Strófa. Mert az jön, ugye? És ezt neked is utánunk kell mondanod, Kali Mata!

Béli a szárnyvégével játékosan oldalba lökte a baglyot, a bagoly elszégyellte magát (önmagában igen erősen megfogadva, hogy soha többé nem akar okosabbnak látszani a barátjánál), a kisveréb köszörülgette a torkát, hogy felnőttebb legyen a hangja, a marabu pedig újra két lábra állt, hátha így biztosabban megérti azt, amit hallani fog és ismételnie kell.

Kisvártatva felhangzott a Barátság Strófa:

*Mit érhet levegő, mit érhet kincs,
ha árva madárnak barátja nincs?
Drága jó levegő, meg van a kincs:
itt ez a barátság, csillogó kincs!*

Alighogy elszavalták a barátságfogadalmat, Kali Mata, aki az állatkertben (mert hol máshol élhetett volna annyi drót között?) nem szokott hozzá az ilyen őszinte nagylelkűségekhez, meghatottan átölelte új barátait. Fatuskóstól, persze, hiszen akkora szárnyai voltak, hogy még így is a földet söpörték.

– Ha ázunk, ha fázunk, te leszel a sátrunk! – nevetett hangosan a kisveréb.

– No – dörmögött Béli –, már rímfaragónk is van... Úgyhogy elég az ölelgetésből – mondta kedvesen –, hiszen a vers amúgy is szárnyakat ad...

– Marabuszárny, hollószárny és bagolyszárny, versszárnyaló verébszárnyat kíván! – fitogtatta szóforgató ügyességét Ugri, mert a holló dicsérete önbizalmat adott neki.

– Előbb talán pöttömségednek kellene szárnyalnia – simított végig csőrével a buksi verébfejecskén Béli.

– Bizony – mondta Unuh, miután Kali Mata lepedőnyi szárnyait levette róluk, s hátrább lépett. – Ugyanis van egy tervem, hogyan úzzuk el a Mancsost. Ebben a tervben pedig fontos szerep jutna neked, Ugri. Béli nem mozdulhat el a Hült Helyről, Kali Mata idegen itt: senkit sem ismer, senki sem ismeri. Nekem szemmel kell tartanom a Mancsost, tehát csak rád számíthatunk kicsi veréb. A te segítséged nélkül tehetetlenek vagyunk. Meg kell tanulnod repülni.

– A repülés alapvető – helyeselt Kali Mata. – Én nagyon hosszú ideig gyakoroltam. Mondhatom, nem volt könnyű. Egyszer pedig úgy nekikeseredtem, hogy abba hagytam a gyakorlást. Ez akkor történt, amikor Élelem (aki egyébként nagyon buta) elvitte a szüleimet.

– Elvitte? – álmétkodott Béli.

– El – folytatta a marabu. – Este jött, pedig olyankor nem szokott. Nem volt menekvés, mert az Élelem sokkal erősebb volt nálunk.

– Furcsa – pislogott Unuh. – Az élelem se nem buta, se nem erős mifelénk. Egyszerűen van, vagy nincs.

– Ez határozottan volt – jelentette ki Kali Mata. – Napközben eltűnt, de reggel és délután visszatért. Soha nem értettem, ha már egyszer kijutott közülünk, miért jött mindig vissza? Ilyen nagy butaságot egyetlen marabu sem tett volna!

– Érthetetlen – tollászodott a kicsi Ugri. – Ha megettétek, hogyan tudott ide-oda járkálni?

Tabarka

– Ó, kis oktondikám – mosolyodott el a marabu –, az Élelem nem ehető! De éppen ő az, aki az ennivalót hozza.

– Mi a Pintyő?! – rikkantott fel a holló. – Vagyis az Élelem nem élelem, de ennivalót hoz, tehát Ember. Hallottam már ilyesmiről

– Én is – pislogott Unuh. – De mi a „Pintyő”?

– Pintyő valaki – mondta Béli. – Méghozzá Kalap legvalakibbje. Mert Kalapnak nem csak Durrogó Bummja és Csahivája van, hanem Pintyője. Ő eteti Kalapot... legalábbis ez a hír járja.

– De miért Pintyő?

– Mert Ember – rázta meg tollait a holló. – Bár igaz, ami igaz, azt mondják, hogy Kalap néha Kincsemnek hívja...

– Ennyi Ember van? – álmélkodott Ugri. – A Szárnyerdőt Ember pusztította el, Kali Mata Élelemje is Ember, Kalap Ember és neki még a Pintyője is az.

– Rengeteg Ember van – dörmögte Béli. – Sok és sokféle. Hanem – nézett a marabura –, térjünk vissza a te történetedre. Nem vagy Ember, hogyan szabadultál mégis ki a rabságból?

– Az úgy volt – kezdett bele Kali Mata –, hogy egyszer az Élelem nagyon furán jött: fittyegett-fütyögött, akár a papagájok, még dülöngélt is. Talán ezért lehetett, hogy a drót nem ismerte meg, és nem akarta kiengedni. Ekkor az élelem abbahagyta a fittyegést-fütyögést, és rázni, ütni, rúgni kezdte a drótot, mint Ukakó a majom. A drót egyszerre csak azt mondta, hogy peng!, elpattant. Három lyuk keletkezett az oldalán. Kettőt befoltozott az Élelem, de az egyiket nem vette észre. Azt a lyukat fessegettem, nyomogattam és tágitgattam öt éjszakán keresztül. Végül a drót megsajnál, búcsúzóul egy kicsit ugyan megkarcolt, de a hatodik napon elengedett. Most pedig itt vagyok.

– És csakis azt mondhatjuk, hogy drót, az „Addigot” elhallgatjuk – cserfeskedett Ugri.

Unuh már éppen megfedte volna a kisverebet, amikor az erdő felől csörvacogtatón felhangzott Mancsos idegtépő vernyogása: nyauuu–nyauuu–nyaúúú!

– Micsoda hang! – kiáltott fel a marabu. – Mindjárt feláll a toll a hátamon! No, nem mintha félnék – tette hozzá kissé bizonytalanul.

– Nagy baj ordít – mondta Béli, majd Ugrihoz fordult. – Nem ártana, ha elkezdenél gyakorolni. Szárnylengetés, szökkenés meg ilyesmi. Nem messze innen van egy bodzabokor, alacsonyak az ágai, gyakorló pályának az éppen jó lesz. Unuh majd vigyáz rád.

Unuh és Ugri elindultak a bodzabokor irányába.

Amint hallótávolságon kívülre értek, a holló belefogott a kisveréb szomorú történetébe, s töviről-hegyére elmesélt Kali Matának mindent, egészen Mancsos Szárnyerdőben való megérkezéséig.

Ugri időközben megkezdte a gyakorlást.

– Fel az ágra, le az ágról! Fel, le! – vezényelt Unuh. – Most szökdelj... úgy... kicsit magasabbra... jó... Na, még kettőt! Elég! Hopp, ugorj az ágra! Ez az! Ügyes vagy! Most le! Most fel!

Ugri szófogadóan, lelkesedéssel követte a bagoly utasításait. Ruganyosan, nagy lendülettel rugaszkodott el a földről s biztosan megkapaszkodott a bodzabokor alsó ágán. Egyszer, kétszer, háromszor... sokszor.

– Rendben van – nyugtázta kis barátjának elszántságát Unuh. – Kicsit most pihenünk, azután jöhet egy magasabb ág.

– Pihenünk? – nevetett a kisveréb. – Talán ugráltatni is olyan fárasztó, mint ugrálni?

– Elfáradtál? Máris? Akkor mára befejezhetjük.

– Dehogy, Unuh, dehogy! Szívesen gyakorlatozom még, hiszen csak vicceltem!

– Én is – mondta a bagoly, de a tekintete komoly maradt. Régi emlékek suhantak át a lelkén, a fiaira gondolt, akiket éppen így tanítgatott valamikor.

Unuh elmélázott. Gondolatai valahol a messzi múltban jártak, a zengő Dalerdő hatalmas, Baglyas-fájának tágas odvában...

Ugri türelmesen várakozott. Valahogy megérezte, illetlenség lenne most megzavarnia Unuhot.

Tabarka, a pillangó szállt éppen arra, s a kisveréb ámulva figyelte a lepke könnyed repülését. Tabarka hirtelen észrevette a baglyot: gyors libbenésekkel igyekezett minél messzebbre kerülni tőle. Ugri pedig utána szökkent. Addig-addig szökkengetett, míg igencsak eltávolodott a bodzabokor mellett révedező Unuhtól. Egyszerre hosszú szárú, hajladozó növények között találta magát, Tabarkát viszont elveszítette a szeme elől.

– Engem keresel? – kérdezte egy vékony hang.

– A Repülő Szirom után jöttem – pillantgatott jobbra-balra Ugri, de időbe telt, mire észrevette Tabarkát. Szinte a csőre előtt ringatózott egy vadköles szárán.

– Haha! Még hogy repülő szirom! Hihhihi! – kacagott a pillangó. – Elkápráztattalak, tollaska, igaz? Én Tabarka vagyok, a lepke. Tőlem mindenki elkáprázik! A virágsziromok nem tudnak repülni, butácskám, csak akkor, amikor már nem szépek és nagyon öregek. De olyankor a szél is segít nekik.

– Talán inkább fiatalokat akartál mondani, nem? Hiszen a Törvény is úgy szól: előbb menni, azután repülni. Illetve, az én esetemben, előbb ugrálni, majd repülni. De ez csak az egészen kicsikre vonatkozik. Az öregeknek felesleges ez a Törvény, mert ők már mindent tudnak.

– Butaság! – billegette színes szárnyait Tabarka. – Tudni csak én tudok mindent, mert szép vagyok. Sőt, a legszebb. Pontosabban: tökéletes. Rám nem is vonatkozik semmiféle Törvény. Az csak az olyan szürke, szépségtelen tollasoknak való, mint te, kis csipás. Meg az a rémséges bagoly, ott a bodzabokor mellett. Jaj, majdnem rászálltam...

– Unuh egyáltalán nem rémséges – mondta Ugri. – Ő az egyik legjobb barátom.

– Barátság, barátság... Mi az a barátság? – illegette magát a lepke. – Nagy feleslegesség! Csak baj és gond jár veled!

– Ez hazugság!

– Buta vagy, tolcsomó, mondtam.

– Szép vagy, a szavaid mégis rosszak. Nem is hallgatlak tovább. Visszamegyek Unuhhoz.

– Eredj csak, tollasbéka. Finom reggeli leszel...

– Már hogy lennék reggeli?! – mérgezt meg a kisveréb.

– Bekap a bagoly – terítette szét a szárnyát a lepke. – Mindig ezt csinálja. Odaszegődik valaki mellé, barátságoskodik vele, eteti, gömbölyíti, aztán ha már meghízott: hamm!, bekapja! Én tudom. A te helyedben én itt maradnék, és csodálnám engem... Akarod, hogy táncoljak neked?

– Miért maradnék? Mit csodálnék? Verébmama egyszer színes csíkokat mutatott az égen. Azt lehetett csodálni, pedig néma volt, de mégis jó érzések lettek tőle.

– Ismerem a szivárványt – hazudott Tabarka. – A múltkor is adtam egy kis szépséget neki, annyira könyörgött. De mindig elveszti. Én viszont...

– Te viszont egy beképzelt, gonosz valami vagy! – mondta dühösen Ugri. – Biztos valami tévedés ült a szememre, hogy az előbb olyan szépnek láttalak. De, szerencsére, már elmúlt.

– Minden elmúlik egyszer – szisszent fel a közelből Zéréz hangja. – Süttetem, süttetem magam a nappal, szunyókálok, szunyókálgatok – folytatta kajánul a kígyó –, hát nem megzavarnak? Nocsak, mondom magamban, nem annak a verébfinek a csipergése ez, amelyik olyan szerencsésen megmenekült a minap tőlem? Nem is hiszed – emelte ki a fejét a fűből Zéréz –, mennyire örülök ennek a találkozásnak!

Ugri repül!

– Jó mulatság lesz a harcotok – ujjongott Tabarka –, elmesélem majd mezőszerte, erdőszerte, világszerte!

– Harc? Miféle harc? – vonaglott gyönyörűségében a kígyó. – Kicsit beleharapok, összeszorítom, bekapom, lenyelem. Ez harc? De nem bánom, Tabarka, meséld el mindenkinek, hogy az erős, bátor és hősi Zéréz, kemény küzdelemben elbánt egy csupa izom, nagy és veszedelmes lényel.

– De hiszen én kicsi vagyok – reszketett Ugri.

– A híred majd nagy lesz – libbent fel a vadkőlesről Tabarka. – Megsértettél, most aztán bánhatod!

– Ne fecsegy annyit, figyelj! – mondta a kígyó, és hirtelen a kisveréb felé lendítette a fejét.

Ugri hátraszökkent, elvesztette az egyensúlyát, a fenekére huppant. Zéréz egy csusszanással máris ott magasodott fölötte.

A kisveréb minden erejét összeszedte, felpattant, sebesen ugrálva menekülni kezdett. Zéréz pedig csissz!, utánaeredt. Ugri sorsa már-már megpecsételődni látszott, a kígyó egészen közel volt hozzá, amikor rémületében hirtelen elrugaszkodott a földtől, apró szárnyaival verdesni kezdett, és... nem esett vissza! Ugri repült! Igaz, még nagyon alacsonyan, igaz, még setesután bukdácsolva a levegőben, de repült! Aztán egyszer csak úgy érezte, hogy valami légység átöleli, megemeli, repíti egyre magasabbra. Határtalan boldogság töltötte el a kisverebet. Hátatelt szívvel, teli torokból csiripelte:

– Köszönöm Valami! Köszönöm! Köszönöm!

Ám ezzel az a valami egyáltalán nem törődött. Persze, hiszen a szél volt. Éppen most kezdett fújni, Ugri az útjába akadt, s mivel megkerülni (általában) senkit és semmit nem szokott, hát felemelte. A kismadár pedig repült, egyre magabiztosabban, könnyedébben.

– Málé giliszta! – csúfolta Tabarka a kígyót, és sietősen igyekezett eltűnni a környékről, mert Ugri a levegőben volt, és ami a levegőben van, az egy lepkének – akármilyen csiricsaré – veszélyes.

Zéréz kegyetlen szeme szinte lángolt a dühtől, hogy a kismadár ismét megmenekült tőle. Dúlva-fúlva tekergőzött a fűcsomók között. Éhes ugyan nem volt, mert kelekótya erdei egereket reggelizett nemrég, de nagyon bosszantotta, hogy egyszer Unuh, most meg a nagyszájú Tabarka volt tanúja a kudarcának.

– Olyan bosszút állok, de olyat – fogadkozott félhangosan, miközben egy furcsa alakú, vékony faágat került ki. A faág azonban lépett egyet, s újra Zéréz elé került. A kígyó szeméből elillant a düh, és ijedtség költözött a helyébe.

– Hová sietsz, Csúszkáló? – érdeklődött a faág tulajdonosa, amely nem volt más, mint Kali Mata (a faág pedig, természetesen, a marabu lába).

– Nem ismerlek – csavarta testét védekező állásba Zéréz.

– Az nem is szükséges – ingatta hosszú, hegyes csőrét a kígyó feje fölött Kali Mata. – Nem láttál egy kisverebet? Ugri a neve.

– Á, dehogy – sunyított Zéréz –, nem járt erre semmiféle madár.

– Hazudsz – mondta a marabu. – Érzem a menekülés illatát a levegőben. Düh és félelem van benne. Kit üldöztél, Csúszkáló?

– Zéréz a nevem – rándult hátrább a kígyó.

– Az engem nem érdekel. Én a barátomat keresem.

– Láthatod, hogy itt nincs. Engedj utamra, te pedig keresd tovább.

– Rossz fényt látok a szemedben. A kérdésemre pedig még nem válaszoltál: kit üldöztél?

– Tiszteletlen vagy, idegen...

– És éhes is – bólintott egykedvűen Kali Mata.

– Nem addig van az! – szisszent fel Zéréz, ami nagy hiba volt a részéről, hiszen az „addig” Kali Matának a leggyűlöltebb kifejezést jelentette, s ettől a szótól most méregbe gurult. Ha pedig egy akkora madár, mint a marabu, nem csupán éhes, hanem mérges is – hát nem sok jót remélhet az, aki a csőre elé kerül.

– Van valami újság? – ereszkedett Kali Mata mellé a holló.

– Sajnos, semmi – felelte nyeldekelve a marabu. – Csak Csúszkálóval találkoztam...

– Csúszkáló? Vagy úgy! Zérézre gondolsz – mondta Béli. – Tőle aztán hiába kérdeztél bármit is, ha kérdeztél. Szíve gonosz, nyelve hazug. Szívesen belevájnám a karmaimat.

– Nem szükséges – nézett a hollóra Kali Mata.

– Tehát Zéréz nincs többé – nyugtázta Béli, mert megértette a marabu pillantását. – Sok fiókat, kisnyulat és egeret megmentettél ezzel, barátom. Híred lesz a Szárnyerdőben! Csak azt tudnám – sóhajtott mélyet –, Ugri hová tűnhetett?

– Nincs meg? Nincs meg? – tottyant szuszogva Kali Mata és Béli közé Unuh, olyan szokatlan nagy zajjal, hogy mindkét madár összerezzent.

- Nincs – rázta a fejét Kali Mata.
- Jaj, mekkora hibát követtem el! – kesergett a bagoly. – Nem figyeltem rá, nem vigyáztam rá, nem óvtam...
- A siránkozás itt felesleges – mondta a holló. – Menjünk, keressük tovább.
- Hahó! – hallatszott a levegőből Ugri hangja. – Hát itt vagytok? Ezt nézzétek! Meg ezt! Meg még ezt is! – és a kisveréb fordult jobbra, fordult balra, repült egyenesen, ferdén, fölfelé és lefelé.
- Repül! A kicsi Ugri repül! – kiáltozott felderült ábrázattal Unuh. – Repül! Én tanítottam! Milyen ügyesen repül!
- Hurrá! – lengette meg a szárnyait Béli.
- Minden jó lesz, hogyha jó – jegyezte meg vidáman Kali Mata, mert tele volt a begye, s titokban egy kicsit Csupacsörre, a golyóra is gondolt, aki majd elvezeti Afrikába.
- Nna?! – kérdezte pihegve, de büszkén Ugri, amikor sikeresen földet ért a barátai mellett.
- Te... te... tollgombóc! – rázta meg finom a kisverebet Unuh. – Ekkora ijedséget okozni! Hová tűntél? Miért nem szóltál?
- Én csak – szégyellte el magát Ugri –, Tabarka után mentem, mert olyan nagyon szépnek láttam...
- Itt vagy, jól vagy – mondta mély marabuhangján Kali Mata –, felejtjük el.
- Azért azt meg kell ígérned, hogy ilyesmit nem teszel többé.
- Soha-soha többé – fogadkozott Ugri. – Ráadásul... – kezdte, de tétován elhallgatott.
- Mit ráadásul? – nógatta Unuh.
- Találkoztam Zérézzel... Majdnem bekapott.
- Azt a Zér... izét nyugodtan elfelejtheted – tollászkodott a Kali Mata. – Jó helyen van, a lehető legjobb helyen. Már nem gonoszkodik többé. Persze, azért én még majd leszek éhes.
- Úgy érted, hogy te – kérdezte Unuh –, Zérézt... hamm?
- Úgy.
- És?
- Csak hamm volt, és nem.
- Uhu-huhú!
- Én Zéréz előtt ugráltam, csapkodtam – mondta ugrálva és csapkodva Ugri –, azután valami megfogott, felemelt Zéréz orra elől. Azt hiszem, a Mozgó Semmi volt.
- Mozgó Semmi? – érdeklődött a marabu.
- A szél – mondta a holló.
- Igen, a szélnek köszönhetek mindent – bólintott a kisveréb. – És persze – tette hozzá gyorsan – Unuhnak.

– Tévedsz – mosolygott a bagoly. – Magadnak köszönhetsz mindent. Az akaratodnak.

Ugri meglepődik

Ugri megilletődve, de némi büszkeséggel pillantgatott a barátaira; bár, őszintén szólva, nem nagyon értette, hogy mi az az „akarat”, és miért is kellene neki saját magának megköszönnie a kígyótól való megmenekülését.

Hallgattak.

– Nos – törte meg a csendet Béli –, az igazi nagy veszély még nem múlt el. Zérézzel ugyan már nem kell számolnunk, őt Kali Mata ugyebár...

– Uhu–huhú! – rikoltotta Unuh.

– Ezt, kérlek, ne csináld többet – mondta Kali Mata, mert a bagoly éles hangjától égnek meredtek hátán a tollak.

– De ha örvendezek! Mert – pislogott Unuh – Béli szavaiból az jutott az eszembe, hogy ha te Zérézt hamm!, akkor mi lenne, ha te a Mancsost is... hamm?

– Ej, Unuh! – mérgeződött Béli. – Mancsos vérengző vadállat, nem akarhatod, hogy Kali Mata egyedül küzdjön meg veled?!

– Akarni nem akarom, csak gondoltam.

– Az nem ugyanaz? – kérdezte Ugri, már csak azért is, hogy minél többet tudjon meg az „akaratról”.

– Háááát – ásított Kali Mata, mert tele volt a begye, s legszívesebben bóbiskolt volna egy kicsit –, van, amikor nem. Én például most nem gondolok rá, mégis el akarom náspángolni azt a Mancsost. Ha gondolnék rá, akkor lehet, hogy megijednék tőle, és nem akarnám. Viszont a leglényegesebb...

Hirtelen Csekicsekk, a poszáta röppent föléjük, megzavarva a marabut.

– Vigyázatok, kerüljétek a Szárnyerdőt! – kiáltotta a magasból. – Visszatért a Mancsos! Mindenki csupa rémület! Nagy a vész! Nagy a vész!

– Tudjuk – sandított felfelé Unuh. – Más híred nincs, postás?

– Már főpostás vagyok, majdnem postamester – csekergett vissza a poszáta. – A vándorlók ma reggel tanácskoztak. Továbbmegyünk!

- Hiszen nemrég jöttetek! – harsant fel Béli.
  - Nem visszamegyünk, hanem tovább! A legtöbb fészekben még tojás sincsen, a Szárnyerdő pedig nem biztonságos: továbbmegyünk, ez lett a döntés. Futárok repültek a később érkezők elé is, hogy kerüljék el ezt a környéket!
  - Ajaj! – nyögött fel Kali Mata. – Akkor Csupacsőr ide se jön? Nem vezet engem Afrikába?
  - Ki most a vándorlók vezére? – kérdezte Unuh.
  - Villanószárny – felelte Csekicsekk.
  - Hát mondd meg Villanószárnynak, postás...
  - Fő!
  - ...főpostás – javította ki magát a bagoly –, hogy Unuh és barátai azt üzenik a Hült Helyről: várjatok még! Egy napig várjatok még! De azt is mondd meg Villanószárnynak, hogy hívja vissza a futárokat. Érkezzenek csak a később érkezők! Azt pedig feltétlenül tedd hozzá, hogy „madárszirom”!
  - Madárszirom?
  - Madárszirom!
  - De mi az a madárszirom? – csettegett értetlenül a poszáta, miközben cikkcakkban repkedett Unuh feje felett.
  - Postás... főpostás vagy, vagy szófejtő? – mérgelődött a bagoly. – A madárszirom jelszó, még hozzá titkos, úgyhogy senkinek se mondhatod el!
  - Villanószárnynak se?
  - Hej, azt a nádirigófüttyét neki! – borzolódtott fel Unuh homlokán a toll. – Úgy titkos, hogy csak neki mondhatod el!
  - Nem értem...
- A nagy bagoly csőre összecsikordult dühében.
- Érteni nem érted, de el sem felejtetted, igaz? – kérdezte szelíden Csekicsektől a holló.
  - Elfelejteni? Dehogy! Éppenséggel nagyon is jó az emlékezetem – cikázott a poszáta. – Azért lettem főpostás!
  - Majdnem postamester – tette hozzá Béli.
  - Bizony!
  - Akkor elmondod Villanószárnynak az üzenetet?
  - Természetesen, hiszen ez a dolgom. A dolgomon pedig az sem változtat, ha nem értem. Madárszirom! – kiáltotta búcsúzóul Csekicsekk, és elsuhan.
  - Nos – fordult barátaihoz a holló –, nem késlekedhetünk tovább. El kell üznünk a Mancsost, különben néptelenné válik a Szárnyerdő.
  - Csupacsőr pedig nem jön – nyöszörgött a marabu. – Kivel megyek akkor Afrikába?

– Te csak ne aggódj – vigasztalta Ugri Kali Matát –, Unuh és Béli biztosan kitalálnak valamit. Én is töröm ám a fejem, csak még kicsi vagyok...

– Viszont már tudsz repülni – tollászkodott Unuh.

– Akkor nem is vagyok olyan kicsi?

– Nem.

– Ez azt jelentené – forgatta fejecskéjét Ugri –, hogy már nem is vigyáztok rám?

– Mi mindig vigyázni fogunk egymásra – mondta Béli. – A barátságunk mindegy, hogy kicsi valaki vagy nagy.

– Bizony – helyeselt a bagoly.

– Én csupán annyit mondhatok – szólalt meg a marabu –, hogy ameddig itt leszek, te bármikor felállhatsz a hátamra. Onnan aztán messzebbre ellátsz.

– Köszönöm mindannyiótoknak – hálálkodott a kisveréb. – Tudom – folytatta komoly képpel –, most, hogy már én is nagy vagyok, vagyis majdnem nagy, illenék valamilyen ajándékot adnom nektek. Sajnos, semmim sincs.

– Dehogynem – érzékenyült el a holló –, és azt már réges-régen odaadtad...

Ugri nem egészen értette Béli szavainak jelentését, de miután a holló elhallgatott, ő sem firtatta a dolgot.

Egy kis idő után Unuh elköhintette magát:

– Khm, khm!

Béli ránézett, majd azt mondta:

– Úgy tudom, bagoly barátunknak Mancsos elzavarására remek terve van, ő ugyanis egészen nagyszerű hadvezér.

– Köszönöm – mondta zavartan Unuh.

– Csakhogy van ám egy bökkenő.

– Nagy? – ijedt meg a kisveréb.

– Nagyon.

– Mi lenne az? – dugta közelebb a fejét Kali Mata.

– Nincs hadseregünk – mondta Béli. – Egyszerűen nincs hadseregünk.

– Á, az bökkenőnek semekkora – húzta ki magát Unuh. – Az én tervem Csahivára, a kutyára épül. Csahiva pedig több, mint egy hadsereg!

– Csahivára? – ámult Béli. – Csahiva a Kalapnál lakik, messze innen. Miért jönne ide, hogy segítsen nekünk?

– Mert megkérjük rá – pislogott ravaszul Unuh. – Azazhogym... valamelyikünk elmegy érte.

– Én eltévednék – mondta a marabu.

- A Hült Helyet el nem hagyhatom – mondta a holló.
- Árgus szemmel figyelniem kell Mancsos – mondta a bagoly.
- Húha! – mondta a kisveréb.

Küldetésben

- Bizony – fordult Ugrihoz a bagoly –, a te segítséged nélkül semmire sem megyünk.
- De, de – riadozott a kisveréb –, én nem ismerem Csahivát, nem ismerem az utat...
- Egyszerű, akár egy libbenés – intett szárnyával Unuh. – Repülni tudsz, udvarias vagy, az útbaigazítást pedig csak bíz rád! Ismerhetsz, nagyon jól tudok magyarul. Vagy talán... nem is akarsz segíteni?

– Hogyan kérdezhetsz ilyen butaságot? – csattant fel Béli. – Ugri csak... khm... szóval... körültekintő – találta meg végre a megfelelő kifejezést a holló.

– A körültekintőségemről még nem nagyon tudok – csipergett Ugri –, de ha te mondd, akkor az úgy is van. Én igazából csak attól félek...

– No, mitől? – sürgette Unuh.

– Hogy félek – hajtotta le buksi fejét a kisveréb.

– Mindannyian félünk – mondta nyugtató hangon a holló. – De a félelem nem kergeti el a Mancsost, nem visz a Fehér Akácba a testvéreidhez. A félelmet meg kell tanulni legyőzni.

- Vagyis előbb tanuljak, azután győzzek, végül induljak?
- Nem, Ugri. Ha elindulsz, akkor már győztél.
- Sajnos, nem vagyok valami erős – sopánkodott a kisveréb. – Lehet, hogy amikor elindulok, mégsem tudok majd győzni. Nagyon fogtok akkor szégyenkezni miattam?
- Mi büszkék vagyunk rád – érzékenyedett el a bagoly –, bármit is csinálsz, nagyon büszkék! De azt hiszem, rossz döntést hoztam, úgyhogy a tervemet máris visszavonom! Rossz terv, buta terv. Ugri, te mégsem mehetsz Csahivához, rád itt van szükségünk!
- De Unuh – ellenkezett Ugri –, én nem akarom, hogy miattam többet kelljen törni a fejed. Így is éppen eleget nehézkedtél a terv kigondolásával. Mikor induljak?

Unuh tanácstalanul pillantgatott hol Bélire, hol Kali Matára, hol pedig a földre. Neki, a nagy „hadvezérnek” hirtelen az eszébe jutott, milyen veszélyes is ez az út.

– Nincs időnk töprengésre – szólalt meg a holló. – Én tudom, hogy Ugri sikeresen elvégzi a feladatát. Add meg Unuh, az útbaigazítást!

Unuh mély levegőt vett:

– Mindig a nap felé repülj, Ugri. Ha helyes irányba tartasz, akkor hamarosan elérkezel majd egy hatalmas, lombtalan fához. Azon a fán lakik Arkó, a varjú. Amikor megpillantod, mondd azt, hogy „bagolyszőr”. Ez a jelszó. De jó hangosan mondd meg, mert Arkó egy kicsit rosszul hall. Ő aztán megmutatja, merre repülj tovább. Ha pedig elérkeztél Csahiva házához, ülj meg a kerítésen, és kiáltozz: „kutyatoll!”, „kutyatoll!”! Ebből Csahiva tudni fogja, hogy én küldtelek. A Nagy Rönknél találkozunk, oda gyertek.

– Az hol van?

– Csahiva azt is tudja. Mindent megértettél?

– Igen – emelgette a szárnyait Ugri. – Arkót biztosan megismerem, mert ott lesz a fán. De Csahiva? Csahiva milyen?

– Csahiva egy kutya. Négy lába van, illetve öt, de az ötödiket csak lengeti, soha nem lép rá. Repülni nem tud. A legfőbb ismertetőjele: Kalap és Pintyő házában lakik, és nem fél a Durrogó Bummtól.

– Értem.

– Nos – vált hivatalossá Unuh hangja –, akkor válaszolj a kérdéseimre! Irány?

– Mindig a nap!

– Lombtalan fa?

– Arkó!

– Jelszó?

– Bagolyszőr!

– Csahiva?

– Nem repül, öt lába van.

– Jelszó?

– Kutyatoll!

– Találkozó?

– Nagy Rönk!

Unuh elégedetten kihúzta magát, és a barátaira pillantott.

– Hm – mondta a holló. – És az üzenet?

Unuh zavartan vakargatni kezdte a csőrét, miközben érthetetlen szavakat motyogott. Ugri pedig (kissé nehézkesen ugyan, de) felröppent, s a levegőből kiáltotta:

– Mancsos, végveszély, segítség! – azzal egyenesen a nap felé vette az irányt, s elszárnyalt.

A három madár szótlánul nézett utána.

A kisveréb pedig repült, repült. Néha elfordította a fejét, mert a napsugarak elvakították. Már régen elhagyta a Hült Hely kopár foltját, s átröppent egy patak felett, amikor úgy érezte, elhagyja az ereje. Hirtelen – maga sem tudta miért – énekelni kezdett. Hogy a dal segített-e, vagy (megint) a szél, titok marad, de Ugri nemsokára megpillantotta a hatalmas, lombtalan fát, a fán pedig Arkót, a varjút. A kisveréb pihegve leszállt egy szélső ágra. Ahogy kifújta magát, jó hangosan felkiáltott (hiszen Unuh említette: a varjú nagyothall):

– Bagolyszőr!

Arkó, aki éppen egy kiadós diózást követően békésen szunyókált, akkorát dobbantott ijedtében, hogy az egész fa belerázkódott.

– Ki az?! Mi az?! – káromta böszülten.

Ugri olyan kicsire húzta össze magát, amilyenre csak tudta.

– Csak én, kedves Arkó – mondta vékonyka hangján. – Ugri, a kisveréb.

– Veréb?! Varjufán?! Az életeddel játszol!

– Üzenetet hoztam... illetve kérést... vagy-is tudnom kell az utat... – hebegett Ugri.

– Mi? Hogy? – reppent ijesztően közel a kisverébhez Arkó.

– Kutyatoll! – sikkantotta rémületében összekeverve a jelszavakat Ugri.

Arkó hátrább ugrott.

– De nagy hanggal vagy, apróka! Mit hablatyolsz itt nekem?

A kisveréb azt hitte, a varjú még mindig nem hallja tisztán a szavait, ezért megismételte, ahogy csak a torkán kifért:

– Kutyatoll!

– Vagy úgy... Hát Csahivától jöttél? Kalap megint kidobálta a tavalyi diót? Tegnap már hoztam belőle.

– Bagolyszőr! – kapott végre észbe Ugri.

– Az más – ásított a varjú. – Akkor nem bánom, megpihenhetsz itt egy kicsit.

– Csahivához kell mennem!

– Így van ez – mormogta a varjú. – Egyszer jövünk, másszor megyünk. Csak az a baj, tudod, hogy Kalap mindig a fonnyadt, penészedő diócskákat szórja ki.

– Kedves Arkó – mondta kétségbeesetten a kisveréb. – Ba-goly-szőr!!! Merre vezet az út Csahivához?

– Ja – csóválta a fejét Arkó –, ha mindjárt ezzel kezdted volna! Ott lakik – mutatott vastag csőrével egy közeli dióskert irányába.

Ugri – illetlenség ide, illetlenség oda – már repült is, köszönés nélkül (de azt a varjú úgyse hallotta volna). Ahogy közelebb ért, látta, hogy a diófák árnyékában valami furcsa tákolmány húzódik meg: fészeknek nem fészek, odúnak nem odú, a teteje meg halványpiros. Leereszkedett a tákolmányt övező kerítésre és (ahogy a bagoly tanácsolta) csiripelni kezdett:

– Kutyatoll! Kutyatoll! Kutyatoll!

– Itt vagyok – morrant barátságosan Csahiva.

A harc

– Hol? – pillongatott jobbra-balra a kisveréb.

– Éppen alattad – szusszant a kutya. – Unuhtól hoztál üzenetet? Mondd gyorsan, láthatod, éppen ások.

– Nagy bajban vagyunk... – kezdte Ugri, de a kíváncsiság félbeszakította. – Miért ásol?

– Nem tudom. Néha ásnom kell, hát ások. Mi a baj...

– Ugri.

– Mi a baj, Ugri?

– Szörnyűség történik a Szárnyerdőben – sírta el magát a kisveréb. – Pusztítja a madárnépet a Mancsos!

– Mancsos?! – hörrent nagyot Csahiva. – Egyszer már megtéptem, megráztam, elkergettem! Mégis visszatért?! Na, ellátom én a baját újra! Egy kicsit még ások, azután mehetünk...

– Ha úgysem tudod, hogy miért ásol, nem indulhatnánk azonnal? – kérlelte a kutyát Ugri.

– De most épp tudom már, hogy miért ások! – billegette a fülét Csahiva. – Ki kell férnem a kerítés alatt!

– Kalapnak nem kellene szólnod, hogy eljössz?

– Kalap nincs itthon – mondta a kutya. – De ha itthon lenne, akkor se tudnék neki elmagyarázni semmit. Én ugyan megértem minden szavát, ő viszont egy kukkot sem beszél az én nyelvemen. Néha még azt se érti, amit Pintyő mond neki...

– És Durrogó Bumnak?

– Durrogó Bumm? Ó, dehogy! Durrogó Bumm Kalap nélkül egy fadarab: se nem beszél, se nem mozog. Igaz, ha Kalap kezében van, akkor veszélyes. Olyannyira, hogy sőt!

Miközben Csahiva így magyarázgatott, társalgott Ugrival, azért szorgalmasan ásott is. Kis idő múlva már a kerítés másik oldalán, a kisveréb farktollai alatt szólalt meg:

– Hol akarsz repülni? Elöttem, fölöttem, mögöttem?

Ugri elrugaskodott a kerítésleétről, tett egy picit kört, de egyre lejjebb süllyedt: fáradt szárnyai nem bírták a levegőben tartani. Végül egy kupac tavalyi diólevélre huppant.

– Ez így nem lesz jó – csóválta a fejét Csahiva. – Tudod mit? Kapaszkodj a nyakam körül lévő bőrszíjba... Nem szeretem, de Kalap tette rám, most talán hasznát látjuk...

Ugrinak még az is a nehezére esett, hogy a kutya hátára ugorjon, és lábával belekapaszkodjon a nyakörvbe. Miután a kisveréb elhelyezkedett, Csahiva fürgén szedve apró, görbe lábait, útnak eredt. Amikor a hatalmas, lombtalan fa alatt haladtak el, Arkó, a varjú lepillantott, s bár éppen száztizenkettedik évében járt, felkiáltott:

– Ilyet se láttam még! Kutya a veréb!

Alighogy Csahiva a Hült Hely széléhez ért, a kisveréb megszólalt:

– Megengednéd, kedves Csahiva, hogy innen már repüljek? Restelkednék a barátaim előtt, ha...

Csahiva megtorpant.

– Ne folytasd – mondta –, megértelek. Ám azt tudnod kell, hogy elég annyinak lenned, amennyi éppen vagy. Ha erős, akkor erős, ha gyenge, akkor gyenge, ha kicsi, hát akkor kicsi. Hiába akarsz magadról többet mutatni: a barátaid úgyszólván a szívedbe látnak.

– Igazad van – szégyenkezett Ugri. – A hátadon maradok, és majd elmondom Bélinek, hogy többnek akartam magamnál látszani.

– Felesleges. Erről csak ketten tudunk: te meg én.

– Akkor ez... titok?

– Azért azt nem mondanám. De minek szólnánk róla másoknak is? – zárta le a beszélgetést Csahiva, és továbbindult.

A Nagy Rönknél izgatottan fogadta őket Béli és Kali Mata.

– Csak nincs valami bajod? – kérdezte Béli Ugritól, látva, hogy kutyaháton érkezett.

– Semmiség, csupán a fáradtság – mondta szerényen a kisveréb, miközben lopva Csahivára sandított. – Nagyon fáj, szinte elzsibbadt a szárnyam.

– Remek madár ám a barátotok – lógatta ki nyelvét a kutya. – Hol van Unuh?

– Azt hiszem, már jön is – intett csőrével a Szárnyerdő felé Béli. S csakugyan: néhány pillanat múltán a bagoly leereszkedett a Nagy Rönk mellé.

– Hát már itt is vagytok? – nyugtázta Ugri és Csahiva jelenlétét. – Nem csalódtam benned – dicsérte meg a kisverebet, majd a kutyához fordult: – Köszönöm, Csahiva, hogy eljöttél!

– Hívtál, Unuh.

– Bajban vagyunk.

– Tudom. Ugri elmondta. Egy kis macskarázásban, kergetésben mindig szívesen benne vagyok...

– Gyerünk – mondta sűrgetően a holló –, beszéljük meg a tervet!

– Mondtam már – rázogatta tollait a bagoly –, hogy nincs terv. Vagyishogy úgy van, hogy itt van – mutatott Csahivára Unuh.

– Nem értem – ingatta fejét a marabu.

– Csahiva érti – lendült a levegőbe Unuh, s a Szárnyerdő felé vette az irányt.

– Most megfizet mindenért – loholt a bagoly után Csahiva –, az a kopasz oldalú zsvány!

A Nagy Rönk mellett maradt három madár, feszült csendben várakozott. Nem hiába, mert hirtelen szörnyűséges hangokkal telt meg a levegő: „uhu-húúú!”, „nyau-ú-nyíííí!”, „grrrrrr!”, „aú!”, „jaj!”, „ááá!”, „óóó!” és piff-paff-puff, mirr-merr-morr, meg csitt-csatt-csett!

Majd ismét némaság lett.

Azután... egy kövirigófütty, csivitelés, csiripelés, brukukolás, csippentés, csettegetés.

Újra hangos lett a Szárnyerdő!

De Ugri mellecskéjéből csak akkor szakadt fel a megkönnyebbült sóhaj, amikor Unuh már ismét köztük volt, s a tollait rendezgette.

– Nagy harc volt? – kérdezte Béli.

– Nagy – szusszant a bagoly. – De a fő érdem Csahiváé. Én csupán eltereltem a Mancsos figyelmét, Csahiva pedig oldalról lerohanta, feldöntötte, megrázta és megtépázta. Úgy megtépázta, hogy szerintem az a gonosz, madárriogató macska a világ végéig sem áll meg!

– Hát elfutott?

– Uhu!

– És Csahiva?

– Ő is...

– Nahát... – értetlenkedett Kali Mata.

– ...csakhogy a Mancsos után. Kergette, kergette egy darabig, azután visszaintett nekem, hogy ő most már hazamegy. Hiába – mosolygott Unuh –, neki egy kis macskapáholás igazán nem olyan nagy dolog. Azt pedig nem szabad elfelejtenünk, hogy Csahiva mégiscsak a Kalaphoz tartozik. Sose bírja sokáig nélküle...

Csekicsekk a poszáta suhant át felettük.

– Mancsost elzavarta egy idegen hős! – harsogta. – A Szárnyerdő újra biztonságos! A vándorlók maradnak! Viszem százfélé a hírt, postamester lettem!

A négy jó barát összenevetett.

Újra együtt

– Nekem – mondta a nevetés elültével csendesén a kisveréb –, azért még van szomorúságom. Tudjátok, a testvéreim...

– Tudjuk. De ma nagy utat tettél meg, Ugri. Várnod kell holnapig. A Fehér Akácok neked így, fájó és zsibbadt szárnyakkal, túl messze van – figyelmeztette a bagoly. – Ámbár...

– Ámbár?

– Ámbár – vette át a szót Béli –, Unuh bizonyára arra gondol, hogy nem kell egyedül menned. Elkísérünk mindannyian. Akkor...

– Akkor?

– Akkor – folytatta gyorsan Unuh – pedig se repülnöd, se ugrálnod nem kell. Főleg...

– Főleg?

– Főleg – kapott a szón Kali Mata –, ha a hátamon utazol!

– Induljunk – mondta a holló –, szeretnék útközben mutatni valamit.

Ugri Kali Mata hátára telepedett, Unuh elől, Béli hátul, a marabu pedig apró utasával a hátán, középen lépdelt.

Már jó ideje mendegéltek, amikor furcsa, mérgező hangra lettek figyelmesek. A bagoly kérdően pillantott a hollóra, a holló bólintott, erre Unuh (kis irányváltatással) a hang irányába vezette a csapatot.

– Ebadta nyervogója, hát micsoda viselkedés az ilyen?! Rohan, mint az eszeveszett, majdnem ledönt a lábamról! – hallatszott már egészen közelről.

– Csupacsőr! – rikkantott fel a bagoly, mert ő pillantotta meg egy borókás mögül kifordulva elsőként a gólyát. – Hát megjöttél?

– Szedem, szedegetem a fészekjavításhoz szükséges gallyat, ágat... Üdvözöllek, Unuh!... erre nekem ront az a macskafajzat fél kopasz! Jól kupán vágtam – folytatta zavartalanul a dohogást Csupacsőr –, nagy dudor nőtt a fején, futott vele tovább... Még ki sem pihentem a vándorlás fáradalmait, máris ilyen eszetlenekkel kell bajlódnom... Á, a kedves Béli! – látta meg a hollót is a gólya. – Mi újság a Hült Helyen? Óóóó... jaj, jajajaj! – szökkent hirtelen egy nagyot. – Megbolondultam? Eltévedtem? Megfordult a világ? Most jöttem tőletek... Hess! – csapott a levegőbe szárnyaival. – Te nem lehetsz itt!

– Pedig itt vagyok, Csupacsőr – mondta a marabu. – És hála a jó szélnek, már te is itt vagy. Elvezetsz Afrikába, ugye?

– Kali Mata arra gondol – mondta a holló, látva, hogy Csupacsőr még kelepelni sem tud a meglepetéstől –, ha majd újra beleköltözik a szívedbe a vándorolhatnék, akkor szívesen elszárnalna veled. Ő ugyanis itt született, nem ismeri a hazájába vezető utat. Te úgyis csapattal mész, meg a fiaiddal, akik szépek és erősek lesznek őszre, úgyhogy eggyel több madár már igazán nem számít!

– Persze – nyugodott meg a gólya. – Sőt, felőlem még azt a kis bigyót is magával hozhatja, ami a hátán billeg.

– Ő Ugri, a verébbarátunk – mosolygott Béli. – Ő természetesen nem akar Afrikába menni. Éppen a testvéreihez tartunk.

– Pedig nem zavarna – kelepelt Csupacsőr, akit leendő fiainak említése örömmel töltött el. – Hát akkor, kedves Kali Mata, ha itt lesz az idő, találkozunk! Most pedig, bocsássatok meg, de a fészekjavítást be kell fejeznem. Gyűjtöm, hordom innen fel a fatetőre az ágakat. Ismeritek Nyakiglábat, a feleségemet. Szép asszony, de szigorú...

A barátok tovább indultak.

Egyszer csak Béli megszólalt:

– Nézzetek jobbra!

Jobbra néztek.

– Látjátok? Facsemeték!

S valóban: a Hült Helynek ezen a részén, a vadvirágok és bokrok, mohával ellepett fatuskók között, néhány fiatal fácska állt.

– Kalap ültette őket – mondta a holló. – Minden évben ültet hatot-hetet. Egyszer majd megint erdő fog itt susogni, elmúlik a Hült Hely.

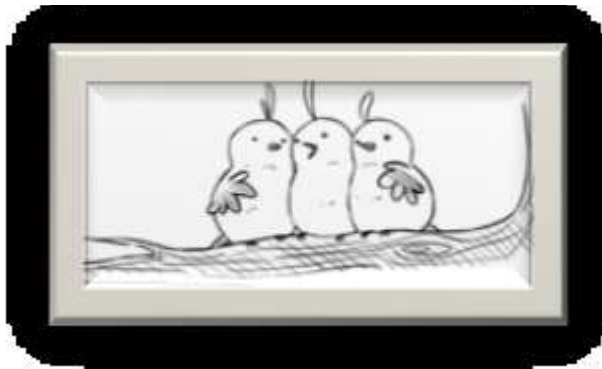
– Elmúlik? – kérdezte Ugri.

– Igen.

– Mi lesz akkor?

– Lejár a szolgálatom – mondta csendesen a holló.

– Úgy legyen – sóhajtott a bagoly.

A barátok kis ideig nézelődtek, majd tovább indultak.

Alkonyatkor a Fehér Akácosban már a három madártestvér egy ágon ült. Egészen szorosan egymáshoz bújtak. Csak Ugri hangját lehetett hallani: mesélt, mesélt, mesélt...

Olyan érdekes történetet mesélt, hogy még a Mozgó Semmi (vagyis a szél, akinek azért vannak rossz tulajdonságai néha) is megállt pár pillanatra hallgatózni, de azután lágyan, finoman borzolgatta a kismadarak tollait.